

Ahojte dospěláci!

Kuk! A jsem opět zde. Pravda, trochu to trvalo, ale mám toho nějak moc a nestíhám. Mám stále pocit, že kdybych něco ve svém okolí opomněl, mohlo by mi to být líto. A vy máte v tom vašem světě toolik zajímavých věcí!!! Jo, abych nezapomněl: Vypadá to, že to vaše jaro nakonec fakt přišlo. Poznal jsem to na tom, že už na mne nedávají tolik vrstev, a nepřipadám si tak tudíž jako chromé písmenko T. I když, řeknu vám, už jsem tomu příchodu jara přestával věřit. No posuďte sami, jak vypadal výhled z mého úpického pokojíčku (viz vpravo). A to se prosím pěkně psalo datum 6. dubna – pět dní po Velikonocích!!! (To modré vlevo není chladič věž, to je bazén.

Prý se v tom dá v létě čvachtat. Zatím jsem to zkusil jenom na pár prstíčků loni, ale moc si to nepamatuju... Jo, léto to prý je ještě míň vrstev na těle než jaro. Jsem zvědav.)

Protože už mi byl rok (tak prý říkáte 12 měsícům), pozval si mě pan doktor na okoukanou a měl jsem taky dostat včeličku. Ale jelikož prý by to bylo moc brzy po té poslední, tak ji nechali v úle a zavolají ji až v srpnu. Takže alespoň důležité údaje pro milovníky statistiky: Vážím 9,93 Kg a měřím 74 cm. Moc jsem se za ty dva měsíce nerozšoupl, že? Půl kila a dva centimetry. Ale já to trochu omezil, abych se ještě vešel do postýlky. Jinak mám prý vše tak, jak to mám mít a prý už můžu baštit všechno kromě uzenin, soli a rafinovaného cukru. To by mě zajímalo, v čem je ten cukr tak rafinovaný...

Jak jsem si posledně stěžoval, že jsem se asi zasekl v růstu zubů, tak už se to vylepšilo. K těm dvěma dolním veverčákům mi narostly dva nahoře a už se mi vedle nich klube pátý. To vám řeknu, to je hned jiná písnička, když mám utrhnout rohlík nebo kůrku chleba. A funguje to i na jiné bašty. A prý to u těch pěti ještě nekončí! A taky jsem přišel na to, že se s těmi zuby dá o ty zuby třít a dělá to skvělé zvuky. Akorát to slyší i okolí a nemám prý tak hrozně škrkat zubama. Jo a ještě jednu novinku mám, která se zuby taky souvisí: Už nemám dudlíka. Sebrali mi ho před pár týdny, když jsem měl rýmečku a v noci jsem nemohl dýchat nosem; a pusou s dudlíkem jsem se občas zalkl. Já dělám, jako že už si na něj nepamatuju, aby měli naši radost, ale občas si na něho vzpomenu a jen tak, potichu v soukromí, si naprázdno zadudlám. A jak to souvisí s těmi zuby? No prý se bez dudlíku nebudou křivit.

Co do cestování mám teď docela luxus. Když jedeme s mámou a tátou naším autem, nemusím se vzdávat skoro žádné ze svých oblíbených činností. Pravda, nenechají mě tam vzadu volně ložit, ale jinak je to docela bezva. Sedím si v autosedačce, koukám dopředu na mámu, hraju si s hračkami, a když se začnu nudit, dám to najevo „mírnou“ nelibostí. Mámu to štve, nerada při tom řídí, a tak vyše tátou za mnou dozadu, aby mě obveseloval. Anebo mi dal něco dobrého k snědku. Takže ani tohoto koníčka se nemusím vzdávat.

No a když cestuju individuálně, s pohonem dospěláka, tak už je to oproti dřívějšímu ležení taky nebe a dudy! Všechny mé kočárky, které mám rozesety po republice, již byly upgradovány na polohu vsedě, takže při jízdě skoro nic nezmeškám. Píšu „skoro“, protože mám jenom jedny oči a jenom dva ukazováčky. Jeden kousek z mého vozového parku můžete vidět na obrázku vpravo. Já vám vždycky říkal, že tu polohu na zádech nenávidím!

Ted' vám napíšu, jak jsem za tu dobu pokročil v těch pro vás naprosto běžných dovednostech. Tak prý už jsem řekl první slovo. Stalo se tak dne 8. dubna 2013. Já tedy nerozumím, proč mu říkáte první – já s vámi komunikuju už drahnou dobu –, ale nechám vás při tom. Tak to první slovo je „šfití“. Kdybyste jako NÁHODOU nevěděli, co to je, tak je to to, co vám normálně visí doma pod stropem nebo na stěně nebo vám to stojí na skříňkách, stolech atd. A vydává to světlo. Tedy když se udělá blik na tom správném čudlíku. A to už umím taky! Častěji ale používám zkrácenou verzi tohoto slova; přece si nebudu unavovat mluvidla, že. To prostě ukážu na některou z těch vašich svítících věcí a řeknu „šii“. Taky už si začínám dělat jasno ve svých rodičích. Tu paní jsem si pojmenoval „má-ma“ a tomu pánovi říkám „tá-ta“. Ale ještě si to občas dost pletu a řeknu jim obráceně, anebo ukazuju na úplně cizího pána a říkám „tá-ta“, anebo ukazuju na strom a říkám „má-ma“. No nesmějte se, není to jednoduché! Ale já to dám!!! Jo a ještě: Už se mi podařilo nadechnout se a říct: „Te-ta.“

A to k té vaší hatmatilce ještě zdaleka není vše! Mám taky souhrnný název pro vše, co má kolečka a zpravidla se pohybuje. Říkám tomu „brmm-brmm“. Namátkou sem patří auta, autobusy, nákladáky, ale i parní mašinka, kočka na kolečkách vydávající melodie nebo traktor. Pro husy a kachny (nijak tyto opeřence nerozlišuju), kteří mě věrně doprovázejí do koupelny, mám souhrnný název „ga-ga“. No a pro všechno ostatní kolem mám prozatím, než se to naučím, univerzální slovo „e“. K tomu musím akorát dodat, že toto „e“ funguje nejlépe v součinnosti s nataženým ukazováčkem. I když taky ne vždycky... Někdy to dá veelkou fušku vysvětlit vám, co říkám.

Svůj poslední jazykový kumšt jsem si nechal na konec, protože mě zároveň dovede k mé milované činnosti. Je to totiž „ňam-ňam“. Opět je vhodné zapojit při tom ukazováček. Přesto to ale nefunguje tak, jak bych si představoval: Když ukazuju např. na hroznové víno, chipsy, buřta na grilu, řízek nebo kafe, což v mém univerzálním pojetí vypadá vše jako „e“ + natažený ukazováček, prakticky nikdy se nesejde můj záměr s pochopením. Tomu vážně nerozumím. No a když mi místo toho dají nějakou rozmaširovanou stravu po lžičkách, nemůžou se divit, že jim odstrkuju jak lžičku, tak misku. No ne? Ale tak ze dvě lžíce si vezmu, to zase jó, aby měli radost.

Ale i tak už se mi podařilo vzít si samostatně několik rohlíků či krajců chleba. A o jedno jablíčko jsme se podělili s Aishou. Je to hodná holka, nechávám ji pod sebou nějaké větší i menší kousky pečiva, když zrovna jím na své židličce.

No a jak to vypadá, když se věnuju své nejmilejší činnosti, vám ukážu na několika následujících obrázcích. O baštění rohlíku už jsem se zmiňoval. Že by se po mně kromě Aishy najedly i slepičky, můžete na levém obrázku vidět na horní desce mého sedátka. Že mi chutnají i rohlíky, co rostou na stromech a musejí se loupat, vidíte na obrázku vpravo. A pod nimi je, jak mě krmí má-ma.

Co do svého pohybování se z místa na místo jsem žádné velké pokroky neudělal. Stále preferuju pohyb na všech čtyřech, jen jsem trochu vypiloval rychlost. Po dvou mi to jde zatím stále s oporou, ale nějaký ten krok, spíš bezděky, už jsem bez opory taky udělal. A taky umím stát na místě neopíraje se o nic/nikoho. Pár vteřin. Ale přece jenom jsem chůzi po dvou malinko vylepšil: Ulovím si nějakého dospěláka, ten mě chytne za ruce, cupitá za mnou a já ho naviguju, kam půjdeme. Je to rychlejší než opírat se o nehybné předměty, doporučuju zejména na volnějším prostranstvích.

A teď tady mám pár dovedností, které jsem předtím neuměl, ale docela mě chytly. Stačí k tomu jen dvě ruce. Umím udělat „paci-paci“. A jednou jsem s tátou v televizi viděl spoustu slušivě oblečených dospěláků a všichni najednou začali dělat „paci-paci“. Tak jsem se k nim přidal. Byla to docela legrace.

Zkousím taky „Vařila myšička kašičku“, ale v mém podání to zatím vypadá, jako kdybych si po práci na cirkulárce přepočítával, zdali mám všechny prsty... Ale jsem teprve v začátcích a zlepšuju se. Co mi ale naopak jde skvěle, tak je moje odpověď na to, když se mě zeptáte, jááák jsem veliký. Odpovím vám takto (viz obrázek vpravo). Jo a taky vám ukážu, kde mám svoje uši, když se na to zeptáte. Ale jen tak mezi námi: Někdy mi přijdete dost zvláštní, když se mě musíte ptát, kde mám uši. Copak vy je máte jinde?!

A taky už umím opustit postel našich – bez pomoci. To se takhle připlazím k okraji, přetočím se nohama napřed a po bříšku se přehoupnu přes hranu postele a dopadnu na nohy. No někdy na prcku, ale tu mám polstrovanou, takže je to vše o k.

Na závěr jsem si nechal dvě momentky.... Na té první mě zachytili na tátově oslavě jmenin v Úpici. Zrovna jsem se chystal zjistit, zdali si budu mít čím připít, a najednou „cvak“ a už jsem byl zvěčněn. Na té druhé (viz další stránka) jsem zase kontroloval stav svého vozového parku na zahradě. To bylo v době, když už jsem si zvykl na tu divnou zelenou věc pode mnou. Ale moje první setkání s trávou, jak vy tomu říkáte, bylo zvláštní. Moc se mi po ní upalovat nechtělo. Chtěl jsem vyrazit po čtyřech, ale najednou moje ruce narazily na cosi divného, na jedné straně poddajného a nestálého, ale na straně druhé pichlavého... Ale teď už to jde.

Takže moji milí dospěláci, já se s vámi pro dnešek zase rozloučím. Doufám, že mi prominete mou delší odmlku, a já se na oplátku pokusím příště ozvat o něco dřív. Ale tak trošku si za to můžete sami: Máte kolem sebe hromady zajímavých věcí a kde má běžné batole brát dostatek času vše prozkoumat, osahat, párkrát s tím praštit o zem, naučit se názvosloví a ještě při tom papat, kakat a spinkat. Není to lehké. Tak ahoj!

Váš Matýsek

P. S. Obrázky z oslav mých prvních narozenin vám pošlu když tak jindy.